

Hoofdstuk een

Marcus sprintte het strafschopgebied uit en hield de bal boven zijn hoofd goed in de gaten toen die met een boog omlaag bewoog, naar Tomas' rechtervoet toe.

'Blokkeren, Marcus!' riep Oyin, zijn vriendin en teamgenoot, links van hem.

Marcus was er bijna, maar toch was hij te laat. Tomas schoot de bal al met een **KNAL** in de richting van het doel. Patrick, hun doelman, had geen schijn van kans.

Het net bewoog met de bal mee en Marcus' schouders zakten omlaag. Hij zag het team van jongens en meisjes uit het jaar boven hen hun gelijkmaker vieren, en het voelde als een **STOMP** in zijn maag. Door dit doelpunt was de stand in deze revanchewedstrijd twee tegen twee, en ze hadden nog maar een paar minuten en dan zou de lunchpauze voorbij zijn.

'Blijf gefocust, jongens!' spoorde Oyin hen aan. Ze holde terug naar de middenstip en kon niet wachten om weer in de aanval te gaan.

'We kunnen dit nog steeds winnen!' riep Patrick, die zijn bril weer terug op zijn plek duwde.

Daar was Marcus nog niet zo zeker van. Hij zou het nooit hardop zeggen, maar hun tegenstanders waren *echt goed*. Ze waren een jaar ouder en hadden meer ervaring, wat hun een voordeel gaf. Marcus' team had al de

hele week geen enkele wedstrijd van hen gewonnen.

Terwijl Oyin de bal op de middenstip legde, keek Marcus even naar de grote groep kinderen die zich langs de zijlijn hadden verzameld. De hele school was naar hun wedstrijd komen kijken. Hij zocht de menigte snel af naar zijn vrienden van **de ontbijtclubdetectives**: Lise, Asim en Stacey. Maar die zag hij nergens.

‘Dus toch niet de héle school,’ mompelde Marcus zachtjes.

Hij was teleurgesteld, maar niet heel erg verbaasd. Al vanaf het moment dat de toneelclub was opgericht, nu een maand geleden, hadden de detectives elkaar nauwelijks nog gesproken.

De toneelclub was de nieuwste en populairste club van het Reynaertcollege. Heel even had Marcus overwogen om zich

ervoor op te geven, maar hij had drama nooit zo'n geweldig leuk vak gevonden en hoefde ook niet in de schijnwerpers te staan. Hij kwam liever in actie op het voetbalveld.

De toneelclub had al snel vol gezeten. Veel leerlingen waren zelfs van andere clubs afgegaan om zich bij de toneelclub aan te melden. Marcus' detectivevrienden hadden het zelfs zo druk met de toneelclub dat **de ontbijtclubdetectives** al heel lang geen mysterie meer hadden opgelost of een nieuwe zaak hadden gekregen.

Marcus voelde een druk op zijn borst. Lise, Stacey, Asim en hij kwamen juist vooral bij elkaar vanwege alle detectivedingen. Nu ze het allemaal zo druk hadden met de toneelclub, hadden ze geen tijd meer gehad voor hun gebruikelijke bijeenkomsten.

‘Marcus!’

Patrick's schreeuw liet Marcus **OPSCHRIK-
KEN** uit zijn gedachten. Patrick had de bal naar hem toe geschopt en die zoefde nu recht op zijn hoofd af.

Marcus sprong nog net op tijd naar achteren, anders had hij de bal recht in zijn gezicht gekregen. Hij ving hem op met zijn borst, liet hem stuiteren en klemde hem onder zijn voet vast. Dit was niet het juiste moment om aan **de ontbijtclubdetectives** of de toneelclub te denken. Hij moest zich concentreren op de wedstrijd.

Hij speelde de bal naar voren en dribbelde over links. Toen bewoog hij naar rechts en wist hij nog net een tackle te ontwijken. Op de achtergrond **brulde** en **JUICHTE** het publiek terwijl Marcus verder aanviel en zich langs een tweede en toen ook een derde

verdediger werkte. Als een echte prof dribbelde hij verder en het publiek hapte naar adem en juichte nog harder.

‘De bel gaat zo, de lunchpauze is bijna voorbij!’ schreeuwde een stem in het publiek.

‘Dat haalt hij nooit!’ riep een ander.

Marcus wist dat hij nog maar een paar seconden had en nog maar één verdediger moest verslaan: Tomas.

Tomas lachte zelfingenomen zijn stralend

witte tanden bloot. Marcus maakte zich geen zorgen. Tomas was niet erg sterk met zijn linkervoet en Marcus wist hoe hij daar gebruik van kon maken. Hij schopte de bal naar links, net ver genoeg om Tomas die kant op te laten bewegen, en toen terug naar rechts. Tomas viel en Marcus trapte; hij mikte een lange-afstandsschot zo in de rechterbovenhoek.

Het net golfde.

Het publiek begon te juichen.

‘DOELPUNT!!!’

Marcus’ team kwam meteen in een kring om hem heen staan om het te vieren toen de schoolbel ging.

‘In de bovenhoek!’ riep Oyin.

‘Wat een treffer, Marcus!’ feliciteerde Patrick hem.

Marcus grijnsde zo breed dat zijn wangen er pijn van deden, en Tomas en zijn klasgenoten sloften van het veld. Het was een **ZOETE** overwinning.